

דף קכו.

עין משפט א.ב.

או"ח סימן שיש סעיף א

- א. לוח או שאר דבר שסותמין בו החלון אפי' אינו קשור מותר לסתום בו בשבת החלון ולא אומרים שזה כמוסיף על הבנין ^פ, ובלבד שחשב ^צ עליו מערב שבת לסתום בו החלון ^ק.
- ב. קנה שהתקין אותו להיות נועל בו הדלת א"צ שיקשור אותו בדלת ^ר וכיון שדומה יותר לבנין מאשר דלת לחלון ע"כ לא מספיק בו מחשבה לבד אלא צריך שתיקן אותו לשם כך, ולרש"י צריך שיתקן אותו לשם כלי ^ש שיהיה ג"כ ראוי לתשמיש כל שהוא.
- הגה: וע"י שתיקן אותו לשם כך הוי ככלי שמלאכתו להיתר ומותר לטלטלו.
- ג. יתד שתוחבין אותו למטה ונועלים בו הדלת כיון שזה דומה יותר לבנין צריך ג"כ שיהיה קשור לדלת מערב שבת ותיקנו לשם כך. ועיין בשו"ע סעיף א' כמה פרטים בענין זה.

- פ. שבת קכ"ה במשנה וכחכמים, וכדמפרש לה ר' אבא בשם רב כהנא שם. וה"ה פקק שעל הארובה שבגג מותר לסותמו דהוי כמוסיף על אהל עראי ומותר, מתוס' שם ומ"א ס"ק א'.
- ו. בית שהיה בו מת אסור לסתום בשבת החלון שפונה לבית אחר כדי שיוכלו ליכנס שם הכהנים דהוי מתקן, ולומר לאינו יהודי לסותמו במחלוקת הדבר. ועיין בכה"ח אות ב'. ואפי' אין תורת כלי על לוח זה מותר לסתום בו החלון.
- ז. אבל אם לא חשב עליו בעיניו קשור, כ"ח. וה"ה אם פקק בו פעם אחת לפני שבת אפי' שלא חשב עליו מותר לסתום בו בשבת. ואם הוא כלי אפי' שמלאכתו לאיסור אין צורך שום מחשבה דלצורך גופו מותר לטלטלו, כה"ח אות ז'.
- ק. ודוקא בדבר שדרך לבטלו שם צריך חשב עליו, אבל דבר שאין דרך לבטלו שם לעולם כגון בגד וכיוצא מותר לסתום בו אפי' לא היה דעתו עליו מערב שבת, כ"כ הח"א כלל ט"ל אות ח'.
- ר. הואיל ואינו מבטלו שם אלא עשוי להוציאו ולהכניסו תמיד אין בו משום בונה.
- ש. כאן שיש משום בונה חשש לדעת רש"י, לא כן בסי' ש"ח סעיף יו"ד פסק כר"ת בלי חולק, ובעת הצורך יש להקל גם כאן כר"ת, כה"ח אות ט"ו.

דף קכו :

עין משפט א.ב.ג.

או"ח סימן שח פניף י

עיינ לעיל דף קכה. עין משפט אות ד

עין משפט ד.ה.

או"ח סימן שלג פניף א

א. א. אוצר של תבואה או כדי יין אפי' שמותר להסתפק ממנו בשבת אסור להתחיל לפנותו בשבת ^ה אלא לדבר מצוה ^א כגון להכנסת אורחים ^ב או לקבוע בית מדרש.

א. ב. במקום מצוה שמותר לפנותו יפנה אותו בלי טרחא יתירה והוא שאם היה אוצר גדול מפנה ממנו חמשה קופות שבכל קופה ג' סאים. לא היה באוצר אלא חמשה קופות מפנה מהם ארבעה אבל לא יפנה אותו כולו שמא יבא ג"כ להשוות גומות ^ג.

הגה: כל שבות שהתירו לצורך מצוה מותר גם לצורך אורחים, ולא נקרא אורחים אלא בנתארח אצלו בביתו ^ד, אבל במה שמזמין חבירו לאכול סעודה אצלו אינה סעודת מצוה אלא סעודת רשות.

ת. מברייתא שבת קכ"ו, ואם התחיל לפנותו מע"ש מותר לפנותו בשבת אפי' לדבר הרשות, ב"י, מ"א ס"ק ב', אבל הט"ז בס"ק א' הקשה על זה ומסיק דאסור לפנותו בשבת גם בהתחיל מע"ש.

א. וה"ה לשאר סעודת מצוה שאין לו מקום אחר, ולדבר מצוה מותר אפי' מגג לגג ובסולמות, ב"י.

ב. שהגיעו בע"ש ולא היה לו פנאי מע"ש לפנותו, אחרת אסור. כה"ח אות ו'.

ג. ובמקום מרוצף אפשר דמותר לפנותו כולו, ב"ח, אך מדברי הפוסקים שלא חילקו בזה אסור גם במרוצף, כה"ח אות ט'.

ד. ואם האורחים משלמים בעד הסעודה לא נקראים אורחים, כה"ח אות י"ג מא"ח. וכל מקום שנזכר כבוד אורחים היינו שהם ראויים לכבוד כגון בעלי תורה, או בעלי שם טוב ומעשים טובים, או עני בן טובים או עשירים שראוי לכבדם שאינם עושים רעה, אבל הקבצנים שעוברים ושבים בשביל טרף ומזון לביתם הם בכלל צדקה אך אינם בכלל כבוד אורחים, כה"ח אות י"ד מספר סולת מנחת כלל ט"ו-ג'.